

Arrest

nr. 126 671 van 3 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 28 februari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 februari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. ZWART loco advocaat F. GELEYN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Tibetaanse origine en bent u afkomstig uit het dorp Tchima in de prefectuur Yushu in de provincie Qinghai. U leidde samen met uw ouders en uw drie oudere broers en twee oudere zussen een nomadenbestaan. Jullie hadden schapen, paarden en koeien. In Tibet bent u nooit naar school gegaan. In 2010 zou u besloten hebben naar India te verhuizen enerzijds omdat u de Dalai lama wilde zien en anderzijds omdat u wilde studeren. Uw ouders zouden u hierbij gesteund hebben. In januari 2010 zou u te voet vanuit Tibet naar Nepal zijn gereisd. U zou ongeveer drie maanden in het 'reception centre' hebben verbleven in Kathmandu om vervolgens in april 2010 illegaal verder te reizen naar India, waar u op 12 april 2010 aankwam. Van 22 april 2010 tot 20 juli 2012 zou u naar de "Sherab Gatsel Lobling School" in Dharamshala gegaan zijn. Hierna zou u gedurende ongeveer zeven maanden hebben samengewoond met een verkoper van religieuze voorwerpen. U zou

hem hebben geholpen met de verkoop. Op 12 oktober 2013 zou u dan vanuit India met het vliegtuig naar Thailand zijn gereisd. Op 14 oktober 2013 zou u vervolgens verder gereisd zijn naar Hong Kong. Op 15 oktober 2013 zou u vanuit Hong Kong naar Frankrijk gereisd zijn. Op 16 oktober 2013 zou u tenslotte naar België gereisd zijn, waar u dezelfde dag nog asiel aanvraag.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stel ik vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiaire Bescherming.

U bent van Tibetaanse origine en beschikt, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in uw hoofde ten aanzien van de VRC.

Na uw vlucht uit de Volksrepubliek China in 2010 heeft u van april 2010 tot oktober 2013 in India verbleven.

Van 22 april 2010 tot 20 juli 2012 zou u naar de "Sherab Gatsel Lobling School" in Dharamshala gegaan zijn. Hierna zou u gedurende ongeveer zeven maanden hebben samengewoond met een verkoper van religieuze artefacten. U zou hem hebben geholpen met de verkoop.

Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfsituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC (zie gehoorverslag CGVS, vragen 60-71).

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat u nooit meer terug zou kunnen keren naar Tibet als u in India zou blijven aangezien u illegaal naar dit laatste land bent gevlucht. U werd erop gewezen dat het feit dat u nu in België bent hier niets aan verandert (zie gehoorverslag CGVS, vragen 79-81). Dit argument betreft dan ook eerder uw vrees ten opzichte van China en niet uw vrees ten opzichte van India. De tweede reden die u aanhaalde, betreft zogenaamde problemen die u had ondervonden in India om uw RC in orde te krijgen (zie gehoorverslag CGVS, vraag 82). Nochtans had u eerder tijdens het gehoor laten optekenen dat u wel degelijk altijd over een RC heeft beschikt in de periode dat u in India verbleef en dat deze nu nog geldig is tot juni 2014. Uw verklaringen in dit verband waren alles behalve coherent te noemen. Eerst verklaarde u dat u de RC niet meer kon verlengen nadat u gestopt was met de school (zie gehoorverslag CGVS, vraag 60). Vervolgens nuanceerde u dit en verklaarde u dat het niet gemakkelijk was om het zelf in orde te laten brengen (zie gehoorverslag CGVS, vraag 61). Hierna volgden enkele onduidelijke verklaringen over wanneer u voor het laatst de verlenging zelf in orde had gebracht. Na een aantal vragen bleek echter duidelijk dat u de verlenging in juni 2013 voor het laatst heeft bekomen, waardoor uw RC tot juni 2014 geldig is. U haalde nog aan dat u uw RC heeft afgegeven aan de Indische autoriteiten en dat u bij het verkrijgen van uw exit permit werd gemeld dat u binnen de 15 dagen uw RC terug diende af te halen, zoniet zou deze definitief komen te vervallen (zie gehoorverslag CGVS, vragen 62-72). Wat dit laatste betreft, dient te worden opgemerkt dat dit niet overeenstemt met de informatie waarover het CGVS beschikt. U verwees verder ook nog naar het warme klimaat in India en naar de Indische gerechten om uw vlucht naar België te motiveren (zie gehoorverslag CGVS, vragen 84-86). Deze vluchtmotieven houden evenwel geen verband met één van de vijf criteria van de Vluchtelingenconventie. Tenslotte haalde u nog aan dat u in India nooit de nationaliteit zou bekomen en dat Tibetanen niet dezelfde rechten hebben als Indiërs (zie gehoorverslag CGVS, vraag 87). Deze zaken vormen op zich geen vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien wijs ik er op dat Tibetaanse vluchtelingen en hun nakomelingen in India, volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, wel degelijk over heel wat rechten beschikken. Dit blijkt ook uit het feit dat u in India een verblijfsstatuut had, geformaliseerd in een RC die jaarlijks werd verlengd. U kon in India ook naar school gaan (zie gehoorverslag CGVS, vragen 38 en 39). U haalde aldus geen elementen aan

waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke IC (zie gehoorverslag CGVS, vraag 56).

U verklaarde dat u met uw eigen IC heeft gereisd tot in Hong Kong en dat u deze dan moest afgeven aan de smokkelaar die uw reis naar hier verder regelde met een vervalst paspoort. Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te vragen, komt weinig overtuigend over. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indische overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India.

Gelet op uw ongeloofwaardige/niet overtuigende verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen te verhullen.

Daargelaten de vaststelling dat het twijfelachtig is dat u uw IC, gelet op het belang van dit document, zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, dient voorts opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Tibetanen die hun IC in het buitenland verloren hebben, contact kunnen opnemen met de Indische ambassade teneinde het verlies van hun IC te melden en eventueel een duplicaat te verkrijgen. Nergens uit het gehoorverslag blijkt dat u concrete stappen heeft ondernomen om het verlies van uw IC te melden.

Vervolgens wordt vastgesteld dat uw verklaringen als zou u met een smokkelaar die u voorzag van een vals paspoort gereisd hebben niet aannemelijk zijn. U was immers onwetend over de gegevens in dit paspoort, alsook beweerde u hiervan niet op de hoogte te zijn gesteld, wat niet geloofwaardig is (zie gehoorverslag CGVS, vragen 89-98). Gezien bij binnenkomst van de Schengenzone de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen is het niet geloofwaardig dat de smokkelaar het risico zou nemen u geen aanwijzingen of informatie te geven over wat er diende te gebeuren in geval van een grenscontrole en over de eventuele voor u voorziene reisdocumenten. Het risico voor zowel u als de smokkelaar op ontmaskering is dan ook zeer reëel en het is volstrekt onaannemelijk dat u door de smokkelaar niet nauwgezet werd geïnformeerd over de details van deze reis. In elk geval legde u geen enkel document of ander begin van bewijs neer ter staving van uw beweerde reisweg.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw 'green book', een attest van het 'reception centre' in Kathmandu en een attest van het 'reception centre' in Dharamsala, een attest van de Sherab Gatsel Libling School en tenslotte nog enkele foto's van toen u op audiëntie was bij de Dalai Lama. Deze documenten bevestigen uw persoonsgegevens en scholing, dewelke hier niet ter discussie staan.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Uit de toelichting in het verzoekschrift leidt de Raad af dat verzoeker de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet geschonden acht, in samenlezing met de materiële motiveringsplicht en artikel 3 EVRM.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een bundel met 17 stukken. In een aanvullende nota d.d. 2 mei 2014 maakt verzoeker de Raad erop attent dat hij de Chinese nationaliteit bezit, in tegenstelling tot de ‘onbepaalde’ nationaliteit die op zijn verzoekschrift stond vermeld.

Verweerder voegt bij zijn nota de volgende rapporten: ‘COI Focus *China/India, De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 11 maart 2014’, ‘COI Focus *China/India/Tibet, non-refoulement in India volgens een rapport van de “Schweizerische Flüchtlingshilfe”*, d.d. 29 januari 2014’ en het UNHCR-advies ‘*Summary Conclusions on the Concept of ‘Effective Protection” in the context of Secondary Movements of Refugees and Asylum-Seekers*’ d.d. februari 2003. In een aanvullende nota van 5 mei 2014 voegt verweerder nog twee rapporten bij: ‘COI FOCUS *China India, De Tibetaanse gemeenschap in India*’ d.d. 11 maart 2014, ‘COI FOCUS *China India, de nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India*’ d.d. 25 maart 2014 en ‘COI FOCUS *China – De vrees van Tibetanen bij terugkeer naar China*’ d.d. 25 maart 2014.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Betreffende de toepassing van het ‘eerste land van asiel’ in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens zijn land van nationaliteit, de Volksrepubliek China, doch dat deze vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming gezien het land waar hij de laatste jaren voor zijn vertrek verbleef, India, als ‘eerste land van asiel’ in aanmerking genomen kan worden in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn verzoekschrift betwist verzoeker dat India voor hem een ‘eerste land van asiel’ is in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vrees voor vervolging die verzoeker mogelijks ten opzichte van de Volksrepubliek China zou koesteren, evenals van het reëel risico op ernstige schade dat hij bij terugkeer aldaar mogelijks zou lopen, stelt de Raad op grond van de hierna volgende motieven vast dat India *in casu* terecht werd beschouwd als 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2.1. Inzake de vereiste van toegang tot het eerste land van asiel.

Verzoeker verklaarde in India in het bezit te zijn van een wettelijk en periodiek verlengbaar verblijfsstatuut en daartoe een identiteitsdocument (RC) te hebben waarvan de geldigheid loopt tot juni 2014 (gehoorverslag CGVS, vragen 60 en 71). Verzoeker verklaarde India te hebben verlaten met gebruik van een eigen en authentiek reisdocument dat door de Indiase overheid was uitgereikt (IC), doch stelt dat hij dat document in de transitzone van de luchthaven van Hong Kong heeft afgegeven aan een smokkelaar. Verzoeker meent hierdoor dat hij niet langer over de juiste documenten beschikt om opnieuw tot India te worden toegelaten en dat hij deze documenten evenmin kan verwerven. Verzoeker baseert zich voor deze stelling op een rapport van een Zwitserse NGO waarin wordt gesteld dat "*een Tibetaanse vluchteling die India verlaat zonder IC of NORI zijn recht verliest om in India te verblijven*" (stuk B. 5).

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan de nota van verweerder blijkt dat een eventueel verlies van een IC, dan wel een illegale uitreis zonder IC, geen beletsel vormt om terug toegang te verkrijgen tot India. Zo wordt op p. 36 van het IC zelf verduidelijkt dat personen die niet langer over hun IC beschikken een duplicaat kunnen verkrijgen in de dichtstbijzijnde Indiase diplomatieke post. In een e-mail van de ambassade te Brussel aan CEDOCA werd bevestigd dat zij nieuwe IC's uitreiken aan Tibetanen die deze verloren zijn. Of de persoon in kwestie al dan niet met zijn IC, dan wel illegaal zou hebben gereisd, neemt de Indiase ambassade niet in beschouwing bij het faciliteren van hun terugreis naar India. Aan Tibetanen die zich in het buitenland zouden bevinden zonder een geldig IC, zoals *in casu* door verzoeker wordt beweerd, raden de Indiase autoriteiten aan om de nodige reisdocumenten aan te vragen bij hun diplomatieke posten alvorens op het vliegtuig naar India te stappen (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 11 maart 2014, p 21-22). In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er niet in om op enige wijze aannemelijk te maken dat het voor hem onmogelijk is om de nodige documenten (IC met terugkeervisum) te verkrijgen om terug tot het Indiase grondgebied te worden toegelaten. Verzoeker wijst weliswaar naar een rapport van een Zwitserse NGO waarin wordt gesteld dat "*een Tibetaanse vluchteling die India verlaat zonder IC of NORI zijn recht verliest om in India te verblijven*" (stuk B. 5), doch deze stelling is vooreerst *in casu* niet van toepassing, gezien verzoeker India verliet met in acht neming van alle administratieve plichtplegingen en zijn IC slechts zou hebben afgegeven aan een smokkelaar in de transitzone van Hong Kong, terwijl deze stelling daarenboven lijnrecht ingaat tegen de informatie van de commissaris-generaal, die gebaseerd is op rechtstreekse communicatie tussen CEDOCA en de Indiase ambassade. Uit die communicatie blijkt duidelijk dat de ambassade bij het uitreiken van duplicaten van een IC geen rekening houdt met de manier waarop de betrokkene India zou hebben verlaten (*ibid.* p.21). Waar verzoeker tot slot stelt dat het noodzakelijk is om een terugkeervisum te verkrijgen, en dat de commissaris-generaal "geen garantie heeft gevraagd" aan India om verzoeker de mogelijkheid te geven naar India terug te keren, merkt de Raad op dat uit voormelde informatie duidelijk blijkt dat Tibetanen die met hun IC wensen terug te keren dergelijke visa kunnen bekomen bij de Indiase diplomatieke post van het land waar zij op dat ogenblik verblijven (*ibid.* p. 19). Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de objectieve informatie van de commissaris-generaal op gebrekkige of foutieve feitenvinding is gestoeld, noch slaagt hij erin om zelf met enig objectief stuk aan te tonen dat het bekomen van een geldig reisdocument voor hem onmogelijk zou zijn, te meer daar uit de door hem afgelegde verklaringen onmiskenbaar is gebleken dat hij over een verblijfsrecht in India beschikte gelet op het feit dat hij in het bezit was van een *Registration Card* (RC) en in het verleden reeds in het bezit gesteld was van een reisdocument (IC).

Daargelaten de geloofwaardigheid van verzoekers bewering niet langer in het bezit te zijn van zijn IC, merkt de Raad op dat verzoeker in elk geval over de mogelijkheid beschikt om toegang te verkrijgen tot India, indien hij daartoe de nodige administratieve stappen onderneemt bij het Indiase consulaat.

2.3.2.2. Inzake de 'reële bescherming' van het eerste land van asiel.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat Tibetanen in India over een verblijfsrecht beschikken (RC) dat periodiek verlengbaar is, waardoor India als 'eerste land van asiel' kan worden beschouwd in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. In zijn verzoekschrift betoogt

verzoeker dat i) India geen lid is van de Vluchtelingenconventie, ii) Tibetanen er geen doeltreffende doch slechts een precare bescherming genieten, iii) de bescherming slechts tijdelijk is en niet duurzaam. Verzoeker meent hierdoor dat de bescherming die India aan de Tibetanen louter het “*de facto dulden*” van deze gemeenschap betreft, zonder evenwel duurzame wettelijke garanties te bieden, waardoor deze bescherming niet voldoet aan de voorwaarden van ‘reële bescherming’ in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet en van artikel 26 van richtlijn 2005/85/EG. Verzoeker wijst verder op een rapport van een Zwitserse NGO (stuk B. 5) waarin wordt gesteld dat verblijfsrecht afgegeven op grond van studie slechts geldt voor de duur van die studie, terwijl hij aan de commissaris-generaal zou hebben “*uitgelegd dat eens hij zijn studies beëindigd had zijn RC niet meer zou worden hernieuwd*”. meent verder uit de objectieve informatie van de commissaris-generaal af te leiden dat verblijfsrecht van studenten slechts geldt zolang zijn studies duren duurt

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij in India kon genieten van een periodiek verlengbaar verblijfsstatuut en daartoe van de Indiase overheid een identiteitsdocument (RC) verkreeg, waarvan de geldigheid loopt tot juni 2014 (gehoorverslag CGVS, vragen 60 en 71). Waar verzoeker stelt dat dit verblijfsrecht slechts geldt voor de duur van zijn studie, blijkt uit de informatie gevoegd bij de verweernota dat Tibetanen die een RC verkregen op basis van studie (*‘SEP Education’*) na afloop van hun studie zonder enig probleem een “*Long Term Stay RC*” bekomen die periodiek verlengbaar is. In zoverre verzoeker betoogt dat het verblijfsrecht slechts periodiek is en daardoor geen “*recht is voor permanent wettig verblijf*”, merkt de Raad op dat uit de informatie toegevoegd aan de nota van verweerder blijkt dat aan de verlenging van de geldigheid van het verblijfsrecht en de verblijfsdocumenten van Tibetanen geen voorwaarden gekoppeld zijn en dat de verlenging in de praktijk een formaliteit betreft die “*gemakkelijk*” verloopt. Dit blijkt uit verklaringen van de Indiase autoriteiten en van Tibetanen zelf, afgelegd ten overstaan van enkele leden van een CEDOCA-missie. Verder onderzoek door CEDOCA wees uit dat er momenteel voor geen enkele Tibetaan die zich aan de regels houdt een risico bestaat dat zijn verblijfsrecht, noch de verlenging daarvan, geweigerd wordt. Wie zijn hernieuwing te laat aanvraagt kan weliswaar geconfronteerd worden met officiële waarschuwingen en boetes, doch de informatie van de commissaris-generaal bevat geen enkele aanwijzing dat het verstrijken van de geldigheid van het RC zou kunnen resulteren in een weigering van verlenging van het verblijfsrecht. De procedure van verlenging verloopt “*routineus en gesmeerd*”, terwijl er geen voorbeelden bekend zijn van Tibetanen aan wie momenteel een verlenging zou worden geweigerd. In tegendeel er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden en “*dat alle leden van de grote Tibetaanse gemeenschap in en rond Dharamsala inderdaad jaarlijks hun RC gaan laten verlengen op het lokale politicommissariaat en dat dit routineus en gesmeerd verloopt (...) Niemand verklaarde tijdens de Cedocamissie dat een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd zou worden*”. Bovendien kan “*wie nalaat zijn RC tijdig te laten vernieuwen mogelijk officiële waarschuwingen en boetes*” krijgen maar ook “*De CTA voorziet in ieder geval bijstand voor alle Tibetanen die moeilijkheden zouden ervaren bij hun registratie of "RC renewal". Aanbevelingsbrieven en praktische bijstand (vb. in geval van leeftijd of taalproblemen) zijn gratis. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA steevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt*” (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 11 maart 2014, p. 14-15). Aldus is er geen sprake van een tijdelijk beperkt verblijf, doch van een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf. Verzoeker levert afsluitend in zijn verzoekschrift weliswaar kritiek op de manier waarop de commissaris-generaal zijn informatie heeft bekomen, doch slaagt er niet in aan te tonen dat deze op incorrecte feitenvinding is gestoeld, noch om zelf met enig stuk aan te tonen dat personen in zijn situatie, zijnde Tibetanen die bij het verlaten van India in het bezit waren van een geldige verblijfsvergunning, een risico zouden kunnen lopen op een weigering van terugkeer of hernieuwing van hun verblijfsrecht. Hoewel niet van onbepaalde duur, betreft het verblijfsrecht dat India aan de Tibetanen biedt een verblijfsrecht dat vrij en zonder enige voorwaarde verlengbaar is, gesteld dat de persoon in kwestie daartoe zelf de nodige administratieve stappen onderneemt. Hierdoor voldoet dit verblijfsrecht in de praktijk aan de voorwaarden van ‘reële bescherming’ in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft verzoekers opmerking dat India de Tibetanen niet de vluchtelingenstatus kan aanbieden, gezien het land de Vluchtelingenconventie niet heeft ondertekend, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de bescherming ook kan worden geboden indien de asielzoeker “*anderszins reële bescherming geniet, met inbegrip van het beginsel van non-refoulement*”. Uit dit wetsartikel blijkt dus nergens dat lidmaatschap van de Vluchtelingenconventie een voorwaarde zou zijn van het bieden van reële bescherming. Uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt verder dat India, bovenop de wettelijke verblijfstatus die dat land aan Tibetanen biedt, bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement. India erkende in 1966 al

het non-refoulementprincipe door de *'Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees'* te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulement-principe te erkennen als 'gebruikelijk internationaal rechtsprincipe'. Door het principe te beschermen via het 'Recht op Leven', opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor deportatie opgevangen. Tenslotte blijkt er zich geen enkel concreet geval te hebben voorgedaan van refoulement van een Tibetaan met RC vanuit India naar China (*ibid.*, p. 18-19). In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er evenmin in om een concreet voorbeeld aan te halen waarbij een legaal verblijvende Tibetaan, die zoals verzoeker in het bezit is van een geldig RC, door India effectief werd gerepatrieerd naar China en overgedragen aan de autoriteiten van dat land. Waar verzoeker wijst op "*bronnen die melding maken van deportaties van Tibetanen naar China*" en daartoe verwijst naar stuk B. 5 gevoegd bij zijn verzoekschrift, stelt de Raad vast dat geen van de vermelde gevallen slaan op een effectief uitgevoerde repatriëring van een Tibetaan met geldig RC. In zijn verzoekschrift wijst verzoeker erop dat de bescherming die India *de facto* aan de Tibetanen biedt louter het dulden betreft van die gemeenschap op haar grondgebied, zonder dat er enige wettige garantie bestaat en dat er zelfs een grote kans bestaat dat deze bescherming zal verminderen en uiteindelijk verdwijnen. Verzoeker verwijst hiertoe naar stukken die wijzen op onzekerheid hierover bij de Tibetanen en op verbeterde betrekkingen tussen de Volksrepubliek China en India (stukken B. 2 – 4). Ten aanzien van deze beweerde onzekerheid herhaalt de Raad dat Tibetanen thans genieten van een grondwettelijke waarborg van het non-refoulementprincipe en dat de objectieve informatie van de commissaris-generaal daarentegen wijst op een versteviging van de verblijfsrechtelijke positie van de Tibetanen. Zo krijgen Tibetanen die al twintig jaar in India wonen tegenwoordig een RC met geldigheid van 5 jaar (*ibid.*, p. 11). In zoverre verzoeker er in zijn verzoekschrift tenslotte op wijst dat "*de gevolgen van het niet bezitten van een RC zeer ernstig zijn en het risico inhouden van gevangenneming en uitwijzing naar Tibet*", herhaalt de Raad dat verzoeker bij terugkeer zijn verblijfsrecht aldaar kan heropenen. Zo worden op de website van het Indiase "*Bureau of Immigration*" concrete instructies gegeven over de administratieve stappen die Tibetanen dienen te ondernemen die terugkeren uit het buitenland en die de termijn voor hernieuwing van hun RC (gedurende hun verblijf in het buitenland) zouden hebben laten verstrijken (*ibid.* p. 11). Waar verzoeker tot slot wijst op een "*permanent gevoel van onzekerheid*", waarvoor hij verwijst naar stuk B. 1 gevoegd bij zijn verzoekschrift, stelt de Raad vast dat dit stuk gedateerde informatie bevat (d.d. juli 2009), die om die reden geen afbreuk kan doen aan de actuele informatie die de commissaris-generaal bij zijn nota voegde (d.d. maart 2014).

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker, indien hij daartoe de nodige administratieve stappen vervult, bij terugkeer naar India kan beschikken over een wettelijke verblijfstatus die zonder enige voorwaarde verlengbaar is, en dat hij bijkomend over een grondwettelijke bescherming van het non-refoulement-beginsel kan rekenen. Hierdoor voldoet de bescherming die India aan verzoeker biedt aan de voorwaarden voor 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet en aan de criteria die daarvoor in artikel 26 van richtlijn 2005/85/EG worden gesteld.

2.3.3. Inzake verzoekers vrees voor vervolging en risico op ernstige schade ten aanzien van zijn eerste land van asiel.

Uit de verklaringen die verzoeker in de loop van zijn asielpcedure aflegde over de motieven die aan de basis van zijn vertrek uit India lagen stelt de Raad vast dat deze motieven op geen enkele wijze verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie, noch met deze voor het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus. Zo verklaarde verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij bij terugkeer naar India "*nergens terecht kan*" (vragenlijst, nr. 5). Uit de objectieve informatie van de commissaris-generaal blijkt evenwel dat verzoeker over de mogelijkheid beschikt om zijn wettelijke verblijfsrecht in India opnieuw op te nemen. Verzoeker merkte op het gehoor bij de commissaris-generaal nog op dat het "*niet makkelijk*" zal zijn om zijn lopende verblijfsvergunning in India te verlengen gezien hij zijn school had verlaten (gehoorverslag vraag 82). Uit de objectieve informatie die de commissaris-generaal bij zijn nota voegde blijkt evenwel dat "*geen enkele Tibetaan die zich aan de regels houdt (voor uitreiking of verlenging) het risico zal lopen dat zijn verblijfsrecht geweigerd wordt*". De regels voor verlenging komen neer op een verplichting om de verlenging voor de vervaldag van de vergunning aan te vragen. Ook bij het overschrijden van de termijn zal dit niet leiden tot een verval van de verblijfsvergunning, noch tot het weigeren van een verlenging, doch dient een administratieve boete te worden betaald (COI Focus *China/India, De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 11 maart 2014', p. 14-15). Verzoeker kan zijn beweerde problemen bij het verlengen van zijn RC derhalve niet aannemelijk maken. Bij de commissaris-generaal verklaarde verzoeker verder dat hij het klimaat in India alsook de keuken aldaar moeilijk kan verdragen. Klimatologische en culinaire bezwaren houden evenwel op geen enkele wijze verband met de criteria voor het bekomen van de vluchtelingenstatus,

noch van de subsidiaire beschermingsstatus. Waar verzoeker bij de commissaris-generaal nog opmerkte dat het voor Tibetanen onmogelijk is om de Indiase nationaliteit te verwerven (gehoorverslag, vraag 87), kan ook hier worden vastgesteld dat een dergelijk onvermogen, voor zover al geloofwaardig, op zich evenmin oploopt tot 'vervolgning' of 'ernstige schade' in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker bijkomend dat Tibetanen leven in overbevolkte kolonies in moeilijke leefomstandigheden, zonder het gewaarborgde recht zich te kunnen verplaatsen in dat land. Tibetanen zouden er gebukt gaan onder talrijke beperkingen op hun menselijke rechten en vrezende voor hun leven en hun vrijheid, nu zij geconfronteerd worden met willekeurige opsluitingen en talrijke discriminaties. Verzoeker merkt verder op dat *"hun rechten en vrijheden beperkt worden op algemene wijze"*, in het bijzonder het *"recht op vrije meningsuiting, vereniging, verplaatsing, arbeid, onderwijs en eigendom"*. Verzoeker meent tot slot dat de fysieke integriteit en veiligheid van Tibetanen te India worden bedreigd door Indiërs. Verzoeker verwijst voor dit alles naar de stukken die hij bij zijn verzoekschrift voegt. Tot slot merkt verzoeker op dat het cedoca-rapport waarop de commissaris-generaal haar oordeel baseert tot stand gekomen is op basis van gebrekkig onderzoek en dat *"talrijke beschikbare bronnen op het internet de besluiten van dit rapport tegenspreken"*.

De Raad merkt vooreerst op dat de schrijvende situatie die in het verzoekschrift wordt geschetst geen weerslag vindt in de verklaringen die verzoeker in de loop van zijn asielpcedure heeft afgelegd. Het louter verwijzen naar algemene informatie kan op zich geen vrees voor vervolging, noch een risico op ernstige schade in verzoekers hoofde aantonen, nu een dergelijke vrees of risico uit de verklaringen die verzoeker in de loop van zijn asielpcedure heeft afgelegd niet blijkt. Wat betreft verzoekers stelling dat de Tibetanen geen rechten hebben in India, blijkt uit de informatie die verweerder bij zijn nota voegt daartegen dat *"Tibetanen in India onweerlegbaar kunnen genieten van de mogelijkheden er legaal te verblijven en er een waardig leven op te bouwen"* en dat Tibetanen er *"vrij toegang hebben tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen en private arbeidsmarkt)"*, terwijl er *"geen informatie bekend is dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot de politie of het gerecht"* (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 11 maart 2014, p.26-27-28).

In zoverre verzoeker wijst naar schrijvende situaties voor Tibetanen zonder RC stelt de Raad vast dat verzoeker zich daar niet dienstig op kan beroepen, gezien hij aan de commissaris-generaal expliciet had verklaard wel over een geldig RC te beschikken en uit de hoger geciteerde landeninformatie onomstotelijk blijkt dat hij dit document bij terugkeer opnieuw kan bekomen.

Verzoekers beweringen aangaande de precare levensomstandigheden van de Tibetaanse gemeenschap staan verder haaks op de levensomstandigheden die blijken uit de objectieve informatie die verwerende partij bij haar verweernota voegt. Daaruit blijkt onder meer dat de Tibetanen in de regio's waar zij zich gevestigd hebben in een betere socio-economische situatie verkeren dan de andere vluchtelingengemeenschappen, er in en rond de settlements de controle hebben verworven over de lokale bedrijven en er zelfs Indiërs tewerkstellen. Hierdoor zouden de Tibetanen bij de autochtone Indiërs het imago gekregen hebben van meer kansen te krijgen dan de Indiërs, hetgeen door die laatsten als onrechtvaardig wordt gevoeld en zelfs aanleiding heeft gegeven tot gewelddadige confrontaties. Het *"economische succes"* van de Tibetaanse gemeenschap zou te wijten zijn aan *"de massale influx van buitenlandse hulp, het teruggestuurde geld van familieleden, het hoge opleidingsniveau van de Tibetaanse gemeenschap en het voor handen zijn van moderne technologie in die gemeenschap"* (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 11 maart 2014, p. 22'). De verwerende partij ontkent in haar verweernota niet dat de vijftig jaar oude settlements intussen overvol zitten en dat de algemene crisis zich ook voor Tibetanen in India laat gelden waarbij de problemen van werkloosheid en kansarmoede vooral merkbaar is in de settlements. Echter benadrukt de verwerende partij dat uit de door het Commissariaat-generaal gehanteerde informatie blijkt dat de *Central Tibetan Administration* momenteel werk maakt van een doorgedreven aanpak om de kansen van de Tibetanen op de arbeidsmarkt te verhogen door een aantal maatregelen te nemen die de socio-economische situatie voor *New Arrivals* en voor werkloze Tibetanen moet verbeteren.

Ook het loutere feit dat er een verschil in rechten bestaat tussen legaal verblijvende buitenlanders en Indiase staatsburgers (zoals bijv. de onmogelijkheid voor buitenlanders tot het verkrijgen van een overheidsfunctie) maakt immers geen 'vervolgning' uit in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op 'ernstige schade' in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Voor wat betreft de inperking van de vrije meningsuiting en het recht op vereniging voor Tibetanen die anti-Chinese demonstraties houden kan worden vastgesteld dat verzoeker nooit eerder verklaard heeft aan dergelijke acties te hebben deelgenomen. In zoverre verzoeker verwijst naar bedreiging van de fysieke integriteit merkt de Raad op dat dit evenmin blijkt uit de verklaringen van verzoeker en dat een

systematische vervolging van de Tibetaanse gemeenschap door Indiase staatsburgers niet blijkt uit de objectieve informatie van verweerder. Wat betreft discriminatoire gevoelens jegens de Tibetanen bij andere Indiase bevolkingsgroepen blijkt uit de informatie van de commissaris-generaal dat er geen informatie bekend is die aangeeft dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot politie en gerecht (*ibid.* p. 26), waardoor vaststaat dat Tibetanen voor eventuele daden van discriminatie kunnen rekenen op de bescherming van hun eerste land van asiel.

Verzoeker toont aan de hand van de weergegeven citaten en de bij het verzoekschrift gevoegde stukkenbundel geenszins aan dat de levensomstandigheden van de Tibetanen in India dermate slecht zijn dat er sprake zou zijn van ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen waarbij de menselijke waardigheid zou worden geschonden. Dit blijkt evenmin uit zijn verklaringen tijdens het gehoor waar hij geenszins heeft aangetoond dat hij dermate gediscrimineerd werd in India of dat zijn persoonlijke levensomstandigheden dermate zouden zijn dat er sprake is van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade.

In zoverre verzoeker tot slot de CEDOCA-informatie zelf bekritiseert en zegt dat deze op basis van gebrekkig onderzoek tot stand is gekomen en in strijd lijkt met talloze internetbronnen, kan worden vastgesteld dat dit algemene kritiek betreft en dat verzoeker nalaat te preciseren welke bepalingen niet correct zouden zijn. Verweerder merkt overigens op in zijn verweernota dat de informatie gebaseerd is op een *Joint Fact Finding Mission* die heeft plaatsgehad in maart 2012 waarbij verschillende personen en organisaties werden geraadpleegd van zowel de Indiase autoriteiten en de Central Tibetan Administration alsook Tibetaanse organisaties, academici, plaatselijke en internationale organisaties en andere personen en dus niet hoofdzakelijk van de Indiase autoriteiten zoals verzoeker meent te moeten stellen in zijn verzoekschrift.

Verzoeker slaagt er aldus niet in om aan te tonen dat de algemene situatie voor Tibetanen te India dermate precair is dat zij oploopt tot 'vervolging' of 'ernstige schade' in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, en dit noch omwille van de socio-economische omstandigheden van de Tibetaanse gemeenschap, noch omwille van het andere juridische regime waaraan zij als ingezetenen zonder de Indiase nationaliteit zijn onderworpen.

2.3.4. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar zijn eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat hij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van voormelde wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.4. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. Het ontbreekt de Raad immers niet aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER